

проектъ. Видно бѣше че всичката тази мѣстность, много по добръ бѣше извѣстна на Михаила Дмитриевича....

— Колко трѣбва за вашето прѣдприятие?

— О, въ сравнение съ благодѣянieto на народитѣ то е нищо.

— Напримѣръ?

— Ако правителството е съгласно да похарчи четиредесять, петдесять милиона.....

Скобелевъ пакъ са усмихнѣ.

— Разумѣва са, разумѣва са..... Само за едно, полковнико, бждете тѣй добръ да посочите отъ кждѣ да са вземе тази малка еумица....

— Толкова велика страна, почнахъ той, и пакъ потѣна въ цѣло море на всякакви разсѣждения.

Азъ и не дослушахъ този замѣчателенъ проектъ, кѣто оставихъ Скобелева на жѣртвата на новиятъ Гаргантюа, който обладаваше съ апетитѣ въ размѣръ четиридесять милиона рубли...

Слѣдъ единъ и половина часъ азъ излѣзохъ съ него, ний са условихме да отидемъ при О. Н.....ва.

На улицата той срѣщнахъ едного отъ прѣжнитѣ си подчинени, вече въ оставка.... Този свърши войната въ малкъ чинъ и, повидимому, сждбата не особено му е благоприятствувала. Поне той бѣше облѣченъ много лошо. Бившиятъ офицеръ поиска да са прикрие отъ Скобелеза, но този го съглѣда...

— Н. Н. Това какво е... Да бѣгашъ отъ старитѣ бойовни другари!

— Ваше високо прѣвѣсходителство... Азъ не смѣяхъ... Азъ съмъ тѣй облеченъ.

— И за кого вий ма припознавате.... Прѣдъ дамитѣ са обличайте.... Пакъ, вий не дойдохте при мене... Вий знаяхте, че азъ съмъ тукъ?

— Разумѣва са... Четохъ.

— Е?

— Азъ сега съмъ въ таквoзъ положение.

— Въ сжщность това е ужасно глупаво... Право при мене можакте да дойдете. Вий като храбръ и честенъ офицеринъ имате пълно право да искате моето съдѣйствиe...

Азъ тутакси узнахъ прѣжниятъ Скобелевъ. Въ това той съвсѣмъ не са бѣше измѣнилъ.

— Простете... Азъ са отпуснахъ....